

gældende Priser kunde faa ind for det igen. Men dertil kommer saa dette meget beklagelige for de paagældende Kommuner, at de, efter at de havde paataget sig Risikoen, fik bestemt Paabud om, at de skulde aflevere det meste af det Flæsk, som de med sikker Udsigt til Tab havde købt og nedsaltet. De fik Paabud om at aflevere det til de Kommuner, der havde siddet dette Paabud overhørig. Jeg gør ikke paa nogen Maade den højtærede Indenrigsminister Bebrejdelser, fordi han udstedte den Befaling, om jeg saa maa sige, til Kommunerne at aflevere deres Flæsk. Mig bekendt har da ogsaa saa godt som alle Kommuner uden Protest afleveret Flæsket og derved vist et godt Eksempel for mange, der ellers altid er til Rede med deres Protest, naar en eller anden nødvendig Anordning maa træffes. Det er en Selvfølge, at naar Forholdene efterhaanden årtede sig saaledes, at en Del af Befolkningen manglede Flæsk, medens der i adskillige Kommuner laa betydelige Beholdninger, maatte man dele med hinanden; danske Folk maa i den Situation, vi nu befinder os i, hævde det Princip, at Kaarene maa, saa vidt det overhovedet er muligt, for de allernødvendigste Livsfornødenheders Vedkommende gøres ens for alle. Dermed er ikke sagt, at det er muligt at gøre det i alle Henseender lige overkommeligt for alle at skaffe sig de Rationer, som stilles i Udsigt eller stilles til Raadighed. Jeg kan altsaa billige Bestemmelsen i § 4, 1ste Stykke; jeg synes, det er en simpel Retfærdighed, der derved vises Kommunerne, og jeg takker den højtærede Indenrigsminister, fordi han har stillet Forslag om at give Kommunerne denne Erstatning.

Den højtærede Indenrigsminister forudsatte, at vi om nogle Maaneder kunde naa til, at Flæskerationeringen kan virke fuldt ud igen. Jeg haaber, at det bliver muligt at skaffe saa meget Flæsk til Veje, at vi kan give Befolkningen de 280 Gram. Men jeg har den Opfattelse, at det muligvis kan blive meget vanskeligt at naa dertil, og det skulde i hvert Fald ikke overraske mig, om Forholdene udviklede sig saaledes, at vi i hvert Fald i det første Aars Tid ikke fik nogen Mulighed for at give den fulde Rationering, medmindre vi paa en eller anden Maade skulde blive i Stand til at skaffe os flere Foderstoffer, end vi kan vente os af den desværre knappe Høst, vi igen har Udsigt til at faa i Aar. Da nu Forholdene er saaledes, at man kun usikkert kan spaa om, at vi kan til-

dele Befolkningen de 280 Gram Flæsk, forekommer det mig nødvendigt at træffe en Kødordning, der er af den Beskaffenhed, at der stilles det fornødne Kød til Raadighed til Befolkningen til overkommelige Priser. Jeg vil paa ingen Maade med mine Bemærkninger udtrykke, at man kan kræve det ubegrænsede i en Tid som denne. Jeg er fuldt ud paa det rene med, at Forholdene ogsaa i vort Land er saaledes, at hele Befolkningen maa forstaa, at man maa give Afkald paa mangt og meget, savne meget, man kun nødig vil undvære. Men Forholdene gør det nødvendigt, at vi alle maa give Afkald paa noget af det, som vi ellers gerne vil have.

Det lader sig jo ikke skjule, at ogsaa for Danmark kan der opstaa meget betydelige Ernæringsvanskeligheder, og netop den Omstændighed, at vi igen i Aar for en stor Del af Landet faar en meget knap Høst, maa gøre det indlysende for alle, at det ikke er muligt trods den bedste Villie at opretholde normale Forsyningsforhold og Ernæringsforhold her i Landet. Det lader sig ikke gøre, fordi Varerne overhovedet ikke findes, og det vilde jo ikke være nogen Løsning af Ernæringssspørgsmaalet, at man forbrugte væk, saa længe der var noget, i Haab om, at der aabnede sig nok Tid efter anden en Udvej. Det er nødvendigt, at man rationerer paa langt Sigt og sørger for, at der altid er det strengt nødvendige til Raadighed; men hvis man forøgede Brødrationerne eller Smørrationerne betydeligt, vilde man ganske sikkert i Løbet af kortere eller længere Tid naa det Resultat, man nu staar overfor i Østerrig, hvor man maa ned sætte de i Forvejen knappe Brødrationer til 630 g. Naar man erindrer, at vi alene af Rugbrød har op imod 1'900 g, vil man forstaa, hvilken overordentlig vanskelig Situation Beboerne i Østerrig befinder sig i, naar deres Ration nedsættes til 630 g; og foruden de 1'900 g Rugbrød faar vi, omend det er knapt, saa dog noget Sigtebrød og Franskrød. Endelig bør man ikke glemme, at man her i Landet endnu i det væsentlige overalt har kunnet give, hvad der er krævet af Byggryn.

Jeg fremsætter disse Bemærkninger, fordi jeg tror, det er nyttigt, at alle forstaa, at vi trods alle Vanskeligheder dog er bedre stillede, end man er maaske i noget andet Land i Europa. Man maa erindre, at Forholdene nu en Gang er saaledes, at ingen menneskelig Magt i Øjeblikket vil kunne tilføre Landet noget som helst spiseligt af nævneværdig Betydning,